

силна сѣтлина. Защото ти ще бъдеш признатъ за невиненъ; ще ти се възвърнатъ всички права — и още по славно ще заживѣешъ. И славата ти ще бъде още по грѣмка и любовта къмъ тебе ще бъде още по силна: Защото невинно-пострадалия се двойно почита. Името ти стократно ще се слави: защото мъченика на правдата се стократно почита.

Др. И защо ли ?

Мара. Тѣ ще се покаятъ за стореното! Тѣ ще ти искатъ прошка!

Др. И какъ ще дойде това съзнание у тѣхъ?

Мара. Азъ ще го наложа

Др. Съ каква дѣлъ!

Мара. Ще видишъ

Др. Не нужно е, Мара... и да стане: какъ бихъ срѣщалъ тия хора? какъ ще гледамъ хората, които веднажъ погазиха моята гордостъ, които погавриха и убиха моята частъ!

Мара. Ще забравишъ! Ще имъ простишъ тъй както прощава добрия Християнинъ: ще се издигнешъ надъ тѣхъ, както слънцето се издига надъ калната земя !

Др. Азъ имамъ упорита паметъ-незабравямъ; азъ имамъ езическо сърдце — непрощавамъ; азъ съмъ българинъ — честолюбие то е надъ мене.... /Задъ-ханъ/ задо дойдохъ! Защо се срѣднахмъ!

Мара. Азъ искамъ да ти припомня, че човѣка, чието име е неизлицимо издѣлано на вѣчни врѣмена въ "Скалитѣ" не бива да се отчайва ! че не бива да се считашъ излишенъ тамъ, гдѣто си тъй нуженъ. Както всѣки спартаецъ минавайки прѣзъ термопили разправя за величието на Леонида — тъй и всѣки българинъ ще разправя на градуци поколения за " Скалитѣ "

Др. /Помраченъ/ не, не ми напомняй оноза, което е било!... Не ми спомняй такива имена, защото още по жалко ми става за България, за мене... /съкрушенъ/ Мара, защо... закое било всичко това!... ахъ, Господи, защо доживѣхъ такива дни! Защо живѣя още ?

Мара. Тогава да избѣгаме! Тамъ нѣгдѣ, далечъ отъ тукъ ние ще забравимъ всичко и окриленн отъ нашата хубава любовъ — ние ще прѣживѣиме...

Др. / Прѣсича я / Ти мислишъ, че ние бихме могли да избѣгаме?

Мара. Ако ти желаешъ.

Др. /Покъртенъ/ Желая ли ! То е да ме питашъ: обинамъ ли те !

Мара. Тогава да бѣгаме!

Др. Какъ ?... Кога?

Мара. Ще почакаме да мине деня. Щомъ се прѣвие нощъ ще избѣгаме. Само да се смръкне...